

octavo, dicit non posse hoc facere sine peccato mortali, quia non gaudet beneficio, seu indulgentia concessa omnibus fidelibus; nam in illo capite excluduntur ab illa omnes religiosi quorum instituta obligant ab abstinendum a carnibus, seu ad jejunandum sexta feria, et ideo præceptum Ecclesiae abstinendi a carnibus sexta feria, rigore obligat hujusmodi Episcopum. Idem vero Cajetanus in citato opusculo negat illud esse peccatum mortale, et ait Sot. Cajetanum ibi cordatius mutasse sententiam, quod ipsemet Cajetanus significavit in ultimis verbis illius opusculi, dicens: *Tu lector memento scripta nostra, de hujus questionis materia in commentarii super 2. 2. ad hæc referre subtilius discussa.* Itaque dicendum est, ubi abstinencia a carnibus, vel jejunium, solum est ex regula, vel præcepto ejus, et non ex speciali voto, Episcopum posse licite eo die carnes comedere, quia jam ipse regulari observantia non est astrictus, et textus solum excipit eos qui aut voto, aut regulari observantia sunt astricti; unde Carthusianus, si fiat Episcopus, licite poterit carnes comedere eo die; religiosus autem de ordine Minorum, etiam factus Episcopus, non poterit, quia specialiori voto obligatur, quod semper durat.

CAPUT XVIII.

AN EPISCOPUS REGULARIS GAUDEAT GRATIAS SUÆ RELIGIONIS, ET QUÆ OBLIGATIONES MANEANT IN RELIGIOSO FACTO CARDINALI.

1. *Propriore parte tituli arguitur negative. — Arguitur affirmative.* — Duo in titulo posita supersunt breviter inquirenda circa hanc materiam. Primum est, an religiosus factus Episcopus gaudeat privilegiis et indulgentiis concessis suæ religioni. Ex dictis enim videtur sequi pars negativa, quia Episcopus jam non tenetur oneribus religionis; ergo nec privilegiis et commodis gaudere debet; item hæc privilegia conceduntur intuitu religionis; sed Episcopus jam non est membrum illius religionis; ergo nec communicat cum ipsa in privilegiis et gratiis. Propter hæc quidam absolute et sine ulla limitatione excludunt Episcopum regularem a participatione omnium gratiarum suæ religionis; nam cessante causa fundamentali privilegii, cessat privilegium, ut in materia de legibus tractavimus, et notat glossa, in cap. *Ita nos*, 23, q. 2, verbo *Cessaverint*; Decius, in cap. *Cum accessissent*, de Constitutionibus, n. 15. Sed ex eodem funda-

mento potest contrarium suaderi, quia privilegia conceduntur in favorem status religiosi, qui non tantum est in toto corpore mystico religionis, sed etiam in singulis personis ejus; sed hic status vere manet in Episcopo, non solum in genere, sed etiam in tali specie, ut ostensum est capite præcedenti; ergo in illo non cessavit causa et fundamentum privilegii aut indulgentiæ; ergo nec gratia ipsa cessavit, quia non est specialiter revocata, ut supponimus, nec sublatum est fundamentum ut per se ipsa cesset.

2. *Decisio per distinctionem.* — Quapropter distinctione mihi utendum videtur, nam aut gratiæ et privilegia concernunt corpus religionis, ut sic, et favorem ejus, quoad jurisdictionem, administrationem temporalium bonorum, et alia hujusmodi, aut respiciunt singulas personas. De prioribus, non videtur dubium quin Episcopus illis gaudere non possit, ut convincit prior ratio facta; talia enim privilegia non fundantur in toto statu religioso personali, sed in vinculo et conjunctione ad hoc corpus, cui per se primo conceduntur, et ad illius usum et commodum ordinantur. De posterioribus autem iterum distinguendum est, quia vel usus talium gratiarum aut privilegiorum, ab Episcopo usurpatus, esset onerosus ipsi religioni, vel non. Quando privilegium concedit gratiam, qua persona religiosa gaudere potest in commodum suæ animæ, vel corporis, sine onere vel gravamine suæ religionis, profecto non cessat propter statum Episcopalem. Sicut enim diximus obligationes et vincula substantialia religionis, quæ non repugnant muneri Episcopali, in ipso, seu cum ipso durare, ita etiam ratio postulat ut gratiæ et indulgentiæ status religiosi, quibus potest Episcopus frui sine incommodo suæ religionis, in ipso etiam perseverent, et ita omnes rationes pro utraque parte propositæ hanc assertionem persuadent, quia verisimile est solum religiosum statum quoad substantiam ejus esse sufficiens fundamentum et causam talium gratiarum, et quoad eas retorquetur optime illa ratio, quod qui retinet religionis onus, debet etiam retinere favores ejus.

3. At vero, si usus talium gratiarum redundet in onus religionis aut monasterii, admitendus non est, quia semper censetur hujusmodi favor principaliter concessus in favorem religionis. Et quoad hoc procedit quædam declaratio Sixti IV, quæ refertur in monumentis Minorum, fol. apud me 149, concess. 365, quæ sic habet: *Ne ex habilitationibus ad beneficia,*

rum facultate, quod etiam post illa obtenta, in locibus dicti ordinis residere, cameras habere in illis, et in generalibus capitulis fratrum eorumdem Prædicatorum et Minorum ordinum vocem activam et passivam habere, ac privilegiis, favoribus, gratiis, et Indultis concessis ipsorum ordinum professoribus gaudere possint, præfatis ordinibus, et illorum professoribus gravamen inferatur: eisdem Motu et auctoritate decernimus, hujusmodi habilitationis litteras intelligi, et interpretari debere, ut fratres ipsi quibus concessæ sunt, vel concedentur in posterum per Sedem Apostolicam, postquam aliquod beneficium adepti fuerint pacifice, aut pro Capellanis in aliquibus Ecclesiis cæperint deservire, concessionibus prædictis, prout vocem activam et passivam, residentiam in domibus dictorum ordinum, ac retentionem dictarum domorum, camerarum, et alia quæ ordinum prælatorum sunt concernentia, de eorum ordinum Prælatorum consensu, duntaxat gaudere possint, et non alias, neque alio modo. Idem statuente de promotis ad cathedrales, etiam titulares appellatas Ecclesias, et alias dignitates ecclesiasticas. In quo Indulto expendo Pontificem non absolute excludere hos Episcopos a participatione gratiarum, sed cum duplici limitatione: una est, si illa sit eum onere religionis, quæ significatur in illis verbis, *prout vocem activam, etc.*, usque ad illa, *quæ ordinum Prælatorum sunt concernentia.* Alia est, ut illa non sit sine consensu Prælatorum; unde colligitur, de consensu Prælatorum etiam posse frui his gratiis concernentibus aliquo modo religionem ipsam, et consequenter ad fruendum aliis gratiis, quæ corpori religionis nihil obstant, Prælatorum consensum necessarium non esse.

4. *Resolvitur secunda pars tituli quoad paupertatem.* — *Quoad obedientiam.* — *Quoad alias observantias regulæ.* — *Quoad habitum.* — *Excipitur assumptus ad Papatum.* — Aliud dubium est, an omnia, quæ diximus de Episcopis, eodem modo locum habeant in Cardinalibus religiosis, etiamsi Episcopi non sint. Ad quod breviter dicitur, eodem modo omnia accommodanda esse, quia religiosus Cardinalis vere religiosus manet; eadem enim est de illo ratio, vel certe major, quia ex vi illius dignitatis non ita constituitur in statu perfectionis, sicut Episcopus. Quare vinculum paupertatis retinet, et incapax est proprii domini, et ideo sine dispensatione testari non potest, ut recte dixit Baldus, in Authentica *Licentiam*, de Episcopis et Clericis. Vide Martinum Laudensem,

in tract. de Cardinalibus, q. 58 et 59, et Andream Barbatiam, de Præstantia Cardinalium, 1 p., q. 3; et Hieronymum Manfredum, de Cardinalibus, q. 133. Unde quicquid acquirit post talem dignitatem, Ecclesiae suæ videtur acquirere; semper enim habet alienjus particularis Ecclesiae titulum, et regimen; alias acquireret Ecclesiae Romanæ, seu Apostolicæ Sedi. Quod vero ad obedientiam attinet, clarum est soli Pontifici immediate subesse, retinet tamen idem obedientiæ vinculum. De obligatione vero ad alias observantias regulæ eadem ratio exemptionis est, quia, juxta institutionem Ecclesiae, per illam dignitatem æque separatur quis a corpore religionis atque Episcopus. Habitum tamen deferre debet, ita enim observat Ecclesiae usus, et favent jura supra citata. Solum religiosus factus Summus Pontifex hac obligatione liberatur, quamvis substantiam status religiosi non amittat, ut in superioribus, tractando de obedientiæ voto, tactum est.

CAPUT XIX.

UTRUM RELIGIOSUS PROFESSUS POSSIT AD BENEFICIUM, VEL DIGNITATEM INFERIOREM EPISCOPALI TRANSIRE, ET QUO JURE TUNG OBLIGETUR?

1. *Prima suppositio, professioni religiosæ esse non repugnare beneficium ecclesiasticum.* — *Id probatur quantum ad jus spiritualium ministeriorum.* — *Item quoad commoda fructuum temporalium.* — Suppono imprimis religiosum, ex vi professionis suæ, non esse incapacem ecclesiastici beneficii, etiam curam animarum annexam habentis. Sunt quidem multa antiqua decreta prohibentia ne monachi clericorum officia populis celebrare aut ministrare præsumant, quæ congruit Gratianus, 16, q. 1; verumtamen illa decreta loquuntur primo secundum antiquam consuetudinem monachorum qui laici erant, et ex vi suæ professionis clerici non erant, neque ad hunc finem instituebantur. Deinde non omnino excludunt monachos ab hoc ministerio, tanquam inhabiles, vel ad ordines, vel ad beneficia, aut ministeria ecclesiastica, sed prohibentur ne suo arbitrio et usurpato jure his ministeriis se ingerant, nec sine debita superiorum facultate ad illa assumantur. Nunc autem solum asserimus professionem religiosam per se et vi sua non reddere personam incapacem ecclesiastici beneficii, quod declaratur in hunc modum; nam duo sunt in beneficio ecclesiastico distinguenda: primum est spirituale jus ad tale ministerium,

quod ius interdum etiam includit jurisdictionem ecclesiasticam, vel in administratione verbi Dei, et Sacramentorum, vel etiam fori contentiosi. Secundum est temporale eorum modum, quod ratione officii habet beneficium. Quantum ad primum, constat religiosum non esse incapax illius juris, quia non repugnat cum aliquo voto substantiali religionis. De castitate constat; de paupertate probatur ex dictis supra de materia illius voti, quia per illud non excluduntur nisi jura et bona temporalia quoad proprietatem et proprietarium usum; ministeria autem, et officia, praesertim spiritualia, non excluduntur per illud votum, etiam quoad proprietatem et possessionem eorum, ut ibi declaravimus; huiusmodi autem sunt beneficia ecclesiastica quoad hanc partem. Quoad alteram vero de temporalibus bonis, non est de ratione beneficii ut eorum proprietatem acquiratur habenti beneficium, sed satis est quod ad illum pertineat administratio, usus et dispensatio talium honorum; imo multi existimant beneficiarios saeculares non plus habere; ergo ex vi paupertatis religiosus non est incapax beneficii. Neque etiam ex vi voti obedientiae, quia in obtinendo beneficio servari potest obedientia, ut statim declarabimus. Denique quoad hoc eadem fere est ratio de Episcopali beneficio, et de quacumque Superiori dignitate.

2. *Secunda suppositio, nec juri canonico id repugnare. — Beneficiorum genera varia. — Quae beneficia regularia huc non spectent.* — Secundo supponendum est, etiam ex jure canonico non esse religiosum incapax ecclesiastici beneficii inferioris Episcopatu, etiam habentis annexam animarum curam; ut hoc ostendamus supponenda est vulgaris distinctio beneficii: quoddam est saeculare, aliud regulare, quae sumitur ex cap. *Cum singula*, et cap. *Cum de beneficio*, de Praebend., in 6, et ex Doctoribus communiter, eisdem locis. Saeculare dicitur, quod clericis saecularibus dari solet, ex debito, seu institutione, aut legitima consuetudine. Regulare autem vocatur, quod alicui religioni vel monasterio addictum est, vel ex institutione, vel ex praescripta consuetudine quadraginta annorum, juxta citata jura. Et utrumque beneficium multiplex est, ut videre licet in Rebuffo, in Practica, p. 1, a principio, et de saecularibus beneficiis, Deo dante, alibi dicturi sumus; hic enim necessaria non est distinctio, quia generatim de omnibus agimus. Circa regularia autem beneficia advertendum est, sub illis interdum numerari

praelationes ipsiusmet religionis, ut Abbatia conventualis, vel Prioratus, et in universum omnia munera eorum regularium, qui aliis religiosis praeficiuntur. Imo, ipsemet monachus, vel simplex munus Canonici regularis, solet interdum beneficium simplex appellari, ut videre licet in Rebuffo, supra. Quidquid vero sit de hoc modo loquendi, hic non agimus de beneficiis in hoc sensu, quia manifestum est in hoc sensu omnes veros religiosos habere jus ex se perpetuum, ut a sua religione alantur, cui ipsi etiam inservire et obedire tenentur; certum est etiam religiosum ex vi suae professionis esse incapax praelationis praefecturae, vel administrationis ejusdem religionis, seu personarum et honorum ejus, quod satis constat ex dictis supra, lib. 2, a cap. 7, de Praelatis et eorum electionibus. Loquimur ergo de beneficiis regularibus in alio sensu, videlicet, de his quae sunt propria beneficia ejusdem rationis quoad substantiam cum saecularibus; solumque dicuntur regularia, quia pleno jure ad monachos seu regulares pertinent, et per eos administrantur.

3. *Ostenditur jam praedicta secunda suppositio.* — Ex his ergo constat, religiosum non esse incapax beneficii, etiam secundum jus canonicum, quia quantum ad beneficia regularia ipsum jus illa permittit vel concedit; ergo supponit per regulares administrari posse et debere, nam commune axioma juris est, beneficia regularia regularibus conferenda esse, saecularia vero saecularibus. De saeculari autem beneficio probatur, quia, licet jura prohibeant monachum non assumi ad tale beneficium sine debita facultate et legitimo titulo, seu provisione illius qui potestatem habeat, non tamen absolute prohibent, nec reddunt regulares personas inhabiles ad talia beneficia. Primo ergo videndum est de beneficiis regularibus, et de omnibus quae ad illa pertinent, et deinde de saecularibus.

4. *Prima assertio, posse regulares habere beneficium regulare sui ordinis. — Haec beneficia conferuntur solum a Praelatis regularibus.* — Primo ergo dicendum est, regularem posse habere beneficium regulare sui ordinis, vel monasterii, non vero alterius, nisi ex speciali dispensatione. Utraque pars est certa et communis, ut videre licet in Rebuffo, in Practica, p. 1, tit. ultimo, qui est de translatione monachorum, et p. 2, titulo de Dispensatione eum regularibus facta; et ex Navar., Comment. 4, de Regularibus, num. 22; Sylvest., verb. *Religio*, 6; et Panormitan. in cap.

Deus qui, de Vita et honestate cleric., et cap. *Quod Dei timorem*, de Statu monachorum, et sumitur ex cap. *Cum singula*, § *Prohibemus*, de Praebend., in 6, in quo prior pars supponitur potius quam asseratur; nam officia et beneficia, consueta administrari per monachos alicujus monasterii, illis non solum possunt, sed etiam debent conferri. Unde si talia beneficia pleno jure sint tali monasterio subjecta, per solam voluntatem Praelati regularis, potest religiosus ad tale beneficium transferri, ut Panormitanus et Sylvester notant, et colligi potest ex cap. *Doctos*, et cap. *Si monachus*, cum sequentibus, 16, quaest. 1. Et ratio est, quia tunc provisio beneficii omnino pertinet ad Praelatum monasterii; hac enim ratione dicitur pleno jure ad monasterium pertinere; sub Praelato autem Capitulum monasterii comprehendimus, si juxta monasterii statutum, vel consuetudinem ad illud pertineat provisio. Persona etiam est plene subjecta Praelato monasterii; ergo non ab Episcopo, sed ab illius voluntate pendet, quoad provisionem, seu receptionem talis beneficii.

5. *Subditi tenentur illa acceptare. — Quid si non sufficeret ad alendum religiosum.* — Unde addit Navarrus supra, non solum posse, sed etiam teneri ad acceptandum tale beneficium, si Praelatus praecipiat, quia illud praecipit justum est, et non excedit latitudinem obedientiae religiosae, quia gubernatio beneficiorum monasterii valde pertinet ad utilitatem et regimen ejusdem monasterii, argumento cap. *Quorumdam*, de Electione, in 6, ibi: *Extra administrationes proprii ordinis solum praelaturae conscendere moliantur*; ergo comprehenditur illa administratio, vel susceptio beneficii sub materia obedientiae illius monasterii. Quapropter merito etiam hoc extendit Navarrus ad beneficium tenue, et paucos redditus habens, quia obedientia religiosa non fundatur in propria auctoritate, aut commo temporali, sed in obsequio religionis. Ait tamen Navarrus, si beneficium sit tam tenue, ut religiosus non possit ex illo sustentari, non posse obligari ad relinquendum monasterium, ut in tali beneficio resideat, non obstante Clementina I, § *Ceterum*, de Electione, quia nemo potest cogi ministrare sine sufficientibus saltem alimentis; debet ergo tunc monasterium alere religiosum in alia Ecclesia residentem, ut ad hoc possit eum obligare. Quod videtur etiam intelligendum nisi religiosus mendicitatem professus sit, et juxta suum institutum ad mendicandum posset obligari.

6. *Ad quas observantias teneatur.* — De huiusmodi autem religioso in tali beneficio proviso, dubitari potest an teneatur ad omnem observantiam regularem. Nam, quod vere maneat religiosus, et teneatur substantialia vincula religionis servare, et habitum deferre, non est dubium; et a fortiori patet ex dictis cap. 17, de Episcopo regulari. Hic vero addendum est, hunc religiosum manere obnoxium regulae, quantum extra monasterium et in privata domo servari potest, ut a fortiori patet ex dictis supra, cap. 7, de religioso vivente extra claustrum, cum licentia vel dispensatione legitima. Ratio vero est, quia talis religiosus vere manet sub obedientia sui Praelati, et adhuc est membrum suae religionis; ergo obligatur regulae religionis eodem modo quo antea, solumque excusabitur ab his observantiis, quae vel in tali habitatione, a communitate separata, impleri non possunt, vel tale munus impediunt.

Cuinam acquirat beneficiarius regularis habere beneficium suae religioni pleno jure subjectum.

7. *Arguitur beneficiarium regularem acquirere fructus ipsi Ecclesiae. — Arguitur acquirere potius monasterio. — Confirmatur.* — Duae vero supersunt difficultates: una est circa paupertatem, cui scilicet acquirat talis religiosus, an, scilicet, religioni vel suae Ecclesiae; nam cum aliis nulla potest fieri rationabilis comparatio, nec cum ipsomet religioso; nam certum est sibi non acquirere quoad proprietatem. Ratio ergo dubii est, quia in aliis beneficiis religiosus acquirat Ecclesiae suae, ut statim dicemus; ergo etiam in his quae subsunt suae religioni seu monasterio. Probatur consequentia, quia jura generaliter loquuntur, et quia ratio est eadem, quia omnis beneficiarius efficitur sponsus Ecclesiae suae; illi ergo acquirat. In contrarium vero est, quia talis religiosus manet sub obedientia sui Praelati, et eodem modo totus est monasterii sicut antea erat; ergo et acquirat monasterio sicut antea; et in usu paupertatis omnino subordinatur voluntati Praelati, et consequenter illi acquirat cui ipse vult; ergo acquirat monasterio. Quae ratio maxime procedit quando beneficium pleno jure subjectum est monasterio, et praesertim si sit ad nutum auferibile. Et confirmari potest, quia quando Ecclesia et beneficium sunt ita subjecta pleno jure monasterio, ut beneficium sit auferibile ad nutum Praelati, tota utilitas totiusve usus

fructus beneficii directe pertinet ad bona monasterii; ergo beneficiarius solum potest sibi retinere, quæ vel sibi consignata fuerint, vel ad Ecclesiæ obsequium debitum necessaria fuerint; ergo quicquid ultra hoc acquirit religiosus ex beneficio, ad monasterium pertinet. Quod si aliunde quam ex beneficio acquirat, manet in eo integra ratio acquirendi monasterio, neque sub ea ratione spectatur tanquam minister seu sponsus talis Ecclesiæ; unde si paupertatis votum non haberet, clarum est non acquirere talia bona Ecclesiæ, sed sibi. Votum autem paupertatis non confert jus aliquid propriæ Ecclesiæ, quamdiu integra manet unio in propria religione, et subordinatio ad obedientiam ejus.

8. *Approbat prior pars dubii quoad fructus acquisitos intuitu Ecclesiæ.* — Hæ rationes videntur aliquam probabilitatem efficere, et fortasse propter eas, quando auctores dicunt monachum, translatum ad aliam Ecclesiam, non acquirere monasterio, sed Ecclesiæ, loqui solent cum hac limitatione: Si Ecclesia non sit pleno jure monasterio subjecta, ut infra videbimus. Nihilominus distinguendum videtur de bonis acquisitis a tali religioso intuitu ipsius Ecclesiæ, vel aliunde. De prioribus dicendum est acquirere Ecclesiæ, et non monasterio. Ita sentit Bartolus, in leg. *Si servus communis*, 37, ff. de Stipulatione servorum, num. 6, ubi idem sequitur additio ad illum; idem tenet Navarr., comment. 2, de Regularibus, num. 6, vers. *Octavo*, et probatur ratione priori loco facta, et quia eadem est proportio beneficii perpetui respectu totius temporis, et beneficii temporalis respectu temporis pro quo durat; semper enim beneficium et fructus ejus debent in commodum Ecclesiæ redundare. Quod optime confirmat Navar., ex Clement. unica, de Supplenda negligentia Prælatorum, ubi prohibentur Prælati regulares ne hujusmodi beneficia applicent mensis suis, pensionesve novas imponant, aut veteres augeant, et infra declarat hoc habere locum in beneficiis, quæ speciales Priores, administratores, seu Rectores consueverunt habere, licet Priores, seu administratores hujusmodi libere possint ad claustrum cum oportuerit revocari. Et infra statuit, ut hujusmodi Prælati bona talium beneficiorum vacantium occupare non possint. In quibus omnibus plane supponit Pontifex quæsitam ex fructibus beneficii non pertinere ad monasterium, alias cur non posset Prælatas pensionem imponere, imo et reservare sibi aut suo monasterio omnia quæ

ipsi beneficiario in suo munere necessaria non essent? Dicet aliquis, ibi non prohiberi pensionem imponi pro monasteriis, sed pro mensis Prælatorum. Respondetur, pro eodem reputari Prælatum et monasterium, tanquam caput et corpus; utriusque enim jus unum et indivisum est, ex vi status religiosi, nam Prælatas monasterii non habet veluti proprium jus ad fructus vel redditus monasterii, sed solum ratione communitatis. Unde intelligitur quod supra, in quadam confirmatione, num. 7, sumebatur, in hujusmodi beneficiis fructus eorum directe pertinere ad monasterium, non esse in universum verum.

9. *Exceptio aliquorum beneficiorum, de quibus non procedit dicta prior pars dubii.* — De quibus procedat. — Satisfit argumento pro posteriore parte dubii in num. 7. — Possunt quidem aliquando beneficia esse sic unita monasteriis ex speciali gratia Pontificum, et tunc non habet in eis locum decisio illius Clementinæ; nam in ea expresse declaratur illam intelligi de beneficiis quæ non sunt de mensa Prælatorum ipsorum. Quod idem est de beneficiis quæ non sunt ipsorum monasteriorum. Unde illa nec censentur vacare propter mortem beneficiarii, juxta capitul. unicum, vers. *Quidam etiam*, de Excessibus Prælat., in 6; semper enim monasterium vivit, cujus sunt tales fructus. Et ideo mirum non est, quod beneficiarius tunc acquirat monasterio; non enim ipse proprie acquirat, sed dat monasterio quod suum est, ex speciali unione, vel applicatione alias ei facta. Possunt autem esse alia beneficia etiam manualia, seu, quod idem est, ad nutum auferibilia, et pleno jure ad monasterium seu Prælatum ejus pertinentia, quorum redditus non sint applicati monasterio, nec mensæ Abbatiali, ut manifeste supponitur in dicta Clementina, et de his tractatur præsens quæstio, an ratione personæ religiosæ, et subditæ tali monasterio, acquiratur aliquid eidem monasterio, de fructibus seu bonis quæ intuitu beneficii et talis Ecclesiæ acquirat beneficiarius. In his ergo beneficiis non procedit dicta ratio, et ideo dicimus non acquirere monasterio, sed Ecclesiæ. Neque quoad hoc obstat quod talis persona subsit obedientiæ monasterii, quia hæc obedientia debetur secundum regulam, et secundum jura monasterii; ditare autem monasterium ex bonis Ecclesiæ, non pertinet ad obedientiam, secundum regulam, neque ad jus monasterii, et ideo non sequitur ex dicta subjectione. Unde, sicut religiosus, pro tempore quo residet in tali Ecclesia, tenetur

ei inservire, nec potest obligari ad aliquid incompossibile illi ministerio, nisi a beneficio revocetur, ita pro eodem tempore non potest obligari, ut ex bonis vel fructibus Ecclesiæ acquirat monasterio.

10. *An possit dictus beneficiarius dare aliquid monasterio suo.* — An testari. — Sed quæres an saltem possit licite ipse beneficiarius de fructibus sui beneficii partem aliquam voluntarie monasterio tribuere. Respondetur, ipsum non esse dominum sed dispensatorem, habere tamen liberam administrationem illorum bonorum, id est, independentem a voluntate sui Prælati regularis, quia quoad hanc partem non est illi subjectus, ut declaratum est. Nihilominus tamen ex natura rei, et ex vi sui muneris, tenetur debitum ordinem servare in dispensandis bonis suo usui non necessariis, nam providere imprimis debet Ecclesiæ suæ, deinde pauperibus sibi subjectis, seu ejusdem Ecclesiæ. Si quid vero postea superfluerit, juste et religiose potest, dum vivit, suo monasterio ea donare, quia est opus religionis et misericordiæ, nulloque jure invenitur prohibitum. Testari autem in morte religioso non permittitur, ut supra dictum est, nisi ex speciali privilegio. Unde, si talis religiosus peculium habeat ex hujusmodi bonis usque ad mortem (prout habere potest, nisi speciali regula prohibeatur), in eis succedet Ecclesia, et non monasterium.

11. *Quid fiet de peculio, si vivens revocetur ad monasterium.* — Sed quid si talis religiosus revocetur ad monasterium, et amoveatur a beneficio? poteritne secum deferre suum peculium, et omnia bona mobilia et se moventia, quæ in illo habebat? Respondeo, posse quidem illa, si velit, Ecclesiæ relinquere, vel successori, vel in pauperes distribuere, quia, donec recedat, liberam administrationem illorum habet. Ob eandem vero rationem censeo etiam posse illa secum deferre, tum quia administratio secundum se ad hoc extenditur; tum etiam quia talia bona jam erant ejus usibus applicata. Existimo tamen, eo ipso quod persona iterum redit ad monasterium cum talibus bonis, incorporari bona illa bonis monasterii, quia imprimis, talis religiosus jam non potest habere liberam administrationem talium bonorum, quia hoc repugnat religiosæ vitæ, cum jam illa persona sit omnino actu subjecta Prælati religionis; ad illum ergo jam spectat talium bonorum administratio. Unde, eo ipso quod religiosus secum deferat talia bona, ad monasterium, quantum est ex se, illa

applicat, et Prælatas illa permittendo consequenter acceptat, et ideo ex tunc incipit dominium talium bonorum esse apud monasterium.

12. *Quid sentiat Bartolus circa eandem prior partem dubii, quoad fructus aliunde quam ex Ecclesia quæsitos.* — De bonis vero aliunde acquisitis a tali beneficiario, quocumque modo, est major difficultas, quia Bartolus supra dicit, quoad talia bona non acquirere Ecclesiæ suæ, sed monasterio, cujus opinionem videntur multum suadere rationes prius factæ in num. 7 et in num. 8, præsertim cum nullum sit jus quod talia bona applicet monasterio. Nam capitul. *Statutum*, 18, quæst. 4, et loquitur de Episcopo, et licet extendatur ad inferiora beneficia, merito requiri potest ut cum Episcopatu conveniant in perpetuitate, et consequenter in vi eximendi religiosum a jugo regulæ, quia alias non est similitudo rationis; et ideo neque extensio locum habet. Declaratur assumptum, nam, quando religiosus liberatur a jugo regulæ, totaliter (ut sic dicam) disjungitur a corpore suæ religionis, et unitur suæ Ecclesiæ, et ideo merito illi tantum acquirat. Quando autem non liberatur a jugo obedientiæ et regulæ, adhuc manet conjunctus suæ religioni, et actu subjectus illi, in omnibus quæ non repugnant ministerio Ecclesiæ; ergo etiam in his bonis, quæ non comparat intuitu Ecclesiæ, sed aliunde, non acquirat Ecclesiæ, sed monasterio cujus est membrum. Est enim illa persona quasi divisa; nam partim est monasterii, partim Ecclesiæ, ita tamen ut quoad omnia quæ per se non pertinent ad jus Ecclesiæ, sit monasterii; quoad acquisitionem autem talium bonorum per se non pertinet ad Ecclesiam, cujus signum optimum est supra tactum, cap. 46, num. 23; quia si illa persona esset sui juris, nullo modo talia bona pertinerent ad Ecclesiam; ergo cum sit juris monasterii, ut sic dicam, illi potius acquirat talia bona, quam Ecclesiæ. Unde confirmatur tandem, quia antea monasterium habebat hoc jus ratione talis personæ, et non amisit illud propter tale beneficium, quia per illud non fuit persona translata simpliciter, sed tantum secundum quid, ut declaratum est. Neque etiam potest aliud colligi ex dicta Clementina, quicquid Navarrus dicat, quia illa solum disponit de beneficio, et de immunitate ejus (ut ita dicam), non vero de persona, nec de omnibus bonis quæ quacumque via possunt ad illam pervenire.

13. Nihilominus Navarrus supra, dicto Com-